

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2000

(Υπόθεση C-458/00)

(2001/C 45/26)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Hans Støvlbaek, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και την Joselle Adda, δημόσιο υπάλληλο αποσπασμένη στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 19 Δεκεμβρίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, 6 και 7 του κανονισμού ΕΟΚ 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδο τους⁽¹⁾, και του άρθρου 1, στοιχείο στ', σε συνδυασμό με το σημείο R1 του παραρτήματος II.B της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, περί των στερεών αποβλήτων⁽²⁾.
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή φρονεί ότι από το σημείο R1 του παραρτήματος II.B, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 1, στοιχείο στ', της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, προκύπτει ότι πρέπει να χαρακτηρίζεται ως αξιοποίηση κατά το κοινοτικό δίκαιο όχι μόνον η κύρια χρησιμοποίηση του αποβλήτου ως καυσίμου, αλλά επίσης και η χρησιμοποίηση των αποβλήτων στο πλαίσιο κάθε άλλου μέσου παραγωγής ενέργειας, όπως συμβαίνει με τις εγκαταστάσεις καύσεως, έστω και αν αυτές χρησιμοποιούνται κυρίως ή αποκλειστικώς προς καύση οικιακών αποβλήτων χωρίς να συνδέονται με βιομηχανική διαδικασία παραγωγής, εφόσον οι εν λόγω εγκαταστάσεις επιτρέπουν την ανάκτηση/αξιοποίηση ουσιώδους μέρους της ενέργειας που περικλείεται στα αποπεφρούμενα απόβλητα. Η Επιτροπή απορρίπτει επίσης την επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία πρόκειται για πράξη διαθέσεως (εν προκειμένω, για «καύση στο έδαφος» υπό την έννοια του σημείου D 10 του παραρτήματος II.A της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ). Συγκεκριμένα, οι ορισμοί της «εγκαταστάσεως καύσεως» που περιέχονται στις οδηγίες 89/369/ΕΟΚ, 89/429/ΕΟΚ και 94/67/ΕΚ αναφέρονται στον σκοπό της προστασίας του περιβάλλοντος από τη μόλυνση που προκαλείται από την καύση των αποβλήτων αυτή καθαυτήν, τούτο δε τόσο στις περιπτώσεις που η καύση χαρακτηρίζεται ως πράξη διαθέσεως όσο και στις περιπτώσεις που εμπίπτει στην έννοια της αξιοποίησης, καθόσον καμία από τις οδηγίες αυτές δεν διευκρινίζει ότι η καύση την οποία ρυθμίζει συνιστά πράξη αξιοποίησης ή διαθέσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ L 30 της 6ης Φεβρουαρίου 1993, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2000

(Υπόθεση C-460/00)

(2001/C 45/27)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Marie Wolfcarius, νομικό σύμβουλο της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, και τη Μαρία Πατακιά, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 21 Δεκεμβρίου 2000 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, διότι παρέλειψε να θεσπίσει και επικουρικώς να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, μέσα στην προθεσμία που είχε ταχθεί, τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία 96/48/ΕΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τη διαλειτουργικότητα του διευρωπαϊκού συστήματος μεγάλης ταχύτητας.
- Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνονται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Σύμφωνα με το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συγκεκριμένη Συνθήκη ή από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

Δεν αμφισβητείται από την Ελληνική Δημοκρατία ότι οφείλει να λάβει μέτρα για να συμμορφωθεί με την προαναφερόμενη οδηγία.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, μέχρι στιγμής, η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την πλήρη ενσωμάτωση της επίδικης οδηγίας στην ελληνική έννομη τάξη.

⁽¹⁾ ΕΕ L 235 της 17.9.1996, σ. 6.